

נקודה למחשבה

פרשת שמיני

סביר בהחלט שלא נבין הכל. בדיוק כמו שכשאב עושה דברים מסוימים לטובתו של הבן, גם אם הבן לא מבין מה קורה הוא סומך על אביו. כך גם כאשר איננו מבינים את חשבונות השמים, אנו עדיין יודעים ומאמינים שזה לטובתנו. אפשר להצטער. קשה להיפרד. אך צריך לקחת כל קושי במינון הנכון.

סיפר לי יהודי כי ישב שבעה על אחד מילדיו. הגאון רבי לייב מינצברג זצ"ל הגיע לנחמו. בתוך דבריו פנה אליו ר' לייב בשאלה:

'אם השי"ת היה מתגלה אליך ומציע לך הצעה, תקבל כמות של ייסורים קשים, אך בסופם תזכה לאור אינסוף ולנצח נצחים של טוב. היית מעוניין?'

היהודי השיב בחיוב. כמובן.

'זה בעצם מה שקרה' אמר לו ר' לייב. 'כל הייסורים נועדו לטובתנו ולמענו. צריך רק לזכור את זה כשזה מתרחש.'

וזו צריכה להיות הגישה. לכל הקשיים וההתמודדויות וודאי גם למפגש קרוב עם המוות עצמו. קשה וכואב, נכון. אבל מגיע מתוך ים אינסופי של אהבה.

כאשר אהרן התמודד עם מותם של בניו, הוא שתק. הוא שתק כי הוא הגיע להכרה הגבוהה ביותר של קבלת רצון ה' באהבה. הוא התחבר כל-כך לעובדה שמיתת בניו אינה טרגדיה אלא רצון ה'.

וכשאדם מצליח להאמין במקסימום באהבת ה', הוא מתחבר להשי"ת בכל מאודו. חיבור איתן כזה שמוביל לייחוד הדיבור עם האדם. השכר שאהרן קיבל על שתיקתו הייתה בעצם תוצאה של עבודתו האישית האדירה. הדיבור האישי עם הקדוש-ברוך-הוא היה תוצאה ישירה של אהבת ה' ללא גבולות, שהרגיעה אותו שם בשעתו הקשה ביותר.

יזם אהרן.

עלינו לזכור זאת בהתמודדויות ובקשיים. בטרדגיות ובאסונות, וגם בסתם יום מרגיז ששום דבר לא הולך בו כראוי. אנו בנים של הקב"ה ואנחנו סומכים עליו כמו שאנחנו סומכים על ההורים. הוא יודע מה טוב לנו, ומה שהוא עושה זה בהחלט הכי טוב עבורנו. הלוואי שנזכה להרגיש ולחיות כך, גם כשקל וטוב וגם כשחלילה קשה.

פרשת השבוע מעמידה בפנינו את התמודדותו הקשה של אהרן הכהן, עם פטירת שני בניו – נדב ואביהוא.

וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהֱרֹן נָדָב וָאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיִּתְּנוּ כֶּהֱן אִשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קִטְוֹת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אִשׁ זָכָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם: וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה': וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבֵּי אֶקְדָּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֵּד וַיִּזְם אֶהֱרֹן: (ויקרא, י, א-ג).

טרגדיה בלתי נתפסת. שני בני אהרן הגדולים. שניים שמשה רבינו מעיד עליהם – על פי דברי המדרש המובאים ברש"י – כי הם גדולים מאהרן וממנו עצמו, נשרפים. טועים בהלכה ונענשים בחומרה.

הקושי הוא נורא.

אך אהרן – שותק.

יזם אהרן.

דממה. הצדקת הדין.

מיד לאחר מכן פונה השי"ת אל אהרן לבדו ומלמד אותו את פרשת 'שתוי יין':

וַיְדַבֵּר ה' אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר: יַיִן וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁתְּ אֹתָהּ וּבְיַיִן אֲתָךְ בְּבִאכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדוֹרֵיכֶם: (שם, ח-ט).

מדוע זכה אהרן לדיבור אישי מאת האלוקים?

'קבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קבל? שנתייחד עמו הדיבור שנאמרה לו לבדו פרשת שתוי יין' (רש"י).

נראה מלשון רש"י שזה היה השכר, בזכות ששתק בשעת הקושי, זכה לקבל מה' מצווה באופן אישי. אך צריך להבין מה הקשר בין המצווה שקיים לבין השכר שקיבל. מדוע דממתו בשעת מיתת בניו זיכתה אותו בדיבור קרוב עם ה'?

הרב יעקב ישראל בייפוס בספרו 'לקח טוב' מבאר את הענין, ואנו נלך בדרכו.

בפרשת ראה שבחומש דברים, מלמדת התורה את ההתייחסות הנכונה לשכול ולמוות.

כִּיִּים אֹתָם לֹה' אֶלְקִיכֶם לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׂמוּ קִרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לְמַת: (דברים, יד, א).

להתאבל, כן. להצטער, בוודאי. אך לא להשתולל יותר מידי. לא להזיק לגוף, לא לעבוד את הגבול. מדוע? כי 'בנים אתם לה' אלוקיכם'.

מסביר זאת רבי אברהם אבן עזרא:

'אחר שתדעו שאתם בנים לשם, והוא אוהב אתכם יותר מהאב לבן, אל תתגודדו על כל מה שיעשה. כי כל אשר יעשה לטוב הוא! ואם לא תבינוהו כאשר לא יבינו הבנים הקטנים מעשה אביהם רק יסמכו עליו כן תעשו גם אתם. כי עם קדוש אתה ואינך כשאר כל הגוים על כן לא תעשה כמעשיהם'.

המוות, אומר לנו הקב"ה, הוא חלק מהתהליך. אנחנו בנים של ה' והוא מטיב לנו בכל מה שהוא עושה. גם אם איננו מבינים אנו צריכים לדעת שזה בסדר גמור שלא נבין.